

"Cậu chỉ cần bỏ liều lượng nhỏ vào mỗi bữa ăn của người đang mang thai, duy trì một thời gian cái thai sẽ tự động hư, người mang thai sẽ bị xuất huyết chảy máu"

"Thuốc tác dụng tuy hơi chậm nhưng hiệu quả của nó mang lại vượt xa mức tưởng tượng"

Lão dựa người ra ghế vuốt ve chùm râu ria dài ngoằng dưới cằm, trầm ngâm tư vấn tác dụng của gói thuốc màu trắng trên tay hắn đang cầm, Minh Khang nghe xong mỉm cười tự mãn, chưa đựng nhiều dụng ý xấu xa đê tiện.

"Tốt! Tác dụng chậm cũng được, có như vậy mới không bị phát hiện"

Khuôn mặt lão chẳng chịt nếp nhăn, lão ngược nhìn hắn, nhúm mày thờ dãi nói tiếp

"Chàng trai! Có sao lại mua loại thuốc này"

Minh Khang lạnh mặt nghiêm nghị, lão già này cũng buồn cười thật đấy? Hỏi một câu ngớ ngẩn, lão chế ra thuốc thì phải cần người mua chứ? Còn việc hắn mua về làm gì? Thì chắc hẳn công dụng của nó cũng nói lên tất cả mọi thứ? Minh Khang dứt gói thuốc vào túi áo, ánh mắt tựa như hổ dữ nhìn chăm chăm lão nhếch mép đều cẳng trả lời.

"Lão già? Ông nhiều chuyện quá rồi đó"

"Tiền của ông đây"

Dứt lời hắn ném một cục tiền dày cộm cộp xuống mặt bàn xem như thù lao, một lớp bụi mỏng thấp thoáng bay lên hòa lẫn vào trong không gian, xong xuôi, êm đềm mọi chuyện hắn đeo kính đen quay người bỏ đi. Lão già nghiêng đầu nhìn theo, lão thở một hơi kéo dài rống lên vài ba câu rồi lặng chìm trong bóng đêm.

"Còn trẻ nên suy nghĩ kỹ, tránh đi nhầm đường"

Minh Khang thoát khỏi những ánh đèn mờ mịt, căn nhà nghèo nàn bẩn thỉu, hôi hám, hắn sải bước dài đi nhanh về phía xe hơi, đầu cúi xuống đưa bàn tay thon dài đẹp mỹ mãn phủi một lớp bụi đang còn vương vấn bám trên chiếc áo vest sang trọng đắt tiền

Vốn dĩ trái tim đúc bằng sắt thì làm gì hắn còn lương tâm để đi đúng đường cơ chứ, đứa bé còn chưa chào đời, Minh Khang đã luôn tìm cách phá bỏ, mức độ độc ác tàn nhẫn này cũng nói lên được phần nào đó con người của hắn.

Minh Khang mở cửa xe, nhanh chóng ngồi vào lái đi. Hắn trở về biệt thự lúc 12 giờ đêm, khi trên người nồng nặc mùi rượu bia.

Sáng hôm sau, bất ngờ hắn thay toàn bộ người làm trong nhà, bà Cẩm thấy bất bình liền lên tiếng khi thấy một đám người lạ hoắc bước vào

"Minh Khang? Tại sao lại thay người giúp việc? Mẹ thấy người cũ làm việc rất tốt"

"Đây là nhà con, thì người làm cũng phải do đích thân con quản lý"

"Chẳng phải đám người cũ ngu ngốc đó đều là người của cả mẹ sao"

Nhưng câu nói của hắn thốt ra toàn là sự biện minh cho âm mưu hắn đang muốn thực hiện, trước đây có khi nào hắn than thở hay bận tâm về đám người làm đó chứ nhỉ? Chẳng là hắn

muốn thay người để dễ bề sai khiến.

Bà Cẩm giận dữ, hai mắt sắc bén nhìn vào hần quát:

“Có phải cậu chê bà già này, là người thừa trong cái nhà này đúng không? Ý bây giờ mẹ cậu cũng phải do cậu quản lý”

Nét mặt hần vẫn dửng dưng như không có chuyện gì, khí chất điềm tĩnh, đúng thật là kẻ máu lạnh. Minh Khang bắt chéo chân, nhâm nhi tách trà gừng nóng, vài giây cất lời

“Chỉ là đổi người làm, mẹ không cần kịch liệt phản đối như vậy?”

“Những người này đã được đào tạo chuyên nghiệp, họ rất có ích trong những công việc sắp tới của mẹ”

“Còn người cũ, mẹ muốn giữ lại cũng được, nhưng họ sẽ bị chuyển về biệt thự chính làm”

Bà Cẩm nghe vậy lòng dịu xuống, bà nhìn sơ lược một vòng đám người mới, xem cũng hiền lành, thấy bà Cẩm bước đến thì vội vàng cúi chào.

Coi như bà tạm chấp nhận không làm khó làm dễ, vả lại sắp tới bà cũng cần người có chuyên môn phụ bà chăm sóc Uyên Khanh.

“Thôi được tùy cả vào con”

Nói xong bà quay người đi lên cầu thang, còn đám người cũ nhanh gọn lẹ thu xếp đồ đạc hành lý.

Sau khi bà Cẩm rời khỏi, không gian yên ắng, Minh Khang chậm rãi đặt tách trà xuống bàn, đứng dậy khỏi chiếc ghế sofa, hần nhìn sang đám nhân viên mới, dứt tay vào túi quần, giọng nói thẳng trầm vang lên

“Phần còn lại, các người biết phải làm gì rồi đó, đừng khiến cho tôi thất vọng với số tiền tôi đã bỏ ra”